

ἄρβανός ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀλβανός.

Ὁ ἔχων χρῶμα ὑπόλευκον εἰς τὴν κοιλίαν καὶ μέλαν εἰς τὸ λοιπὸν σῶμα, ἐπὶ αἰγός: Ἀρβανὴ γίδα ἢ ἄρβανὸ γίδι.

ἄρβαρόρριζα ἢ, ἄρβαρόζα Ζάκ. Θήρ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Παξ. κ.ά. ἄλβαρόζα — Λεξ. ΠΓενναδ. 73 Βλαστ. 458 *βαρβαρόζα* Ἡπ. *βαρβαρούσα* Κρήτ. (Εὐθυμν. Χαν.) *ἄρβαρόρριζα* σύννηθ. *ἄρβαρόρριζα* Θράκ. καὶ *ἄρμαρόρριζα* Πελοπν. (Ναύπλ.) *βαρβαρόρριζα* Ἀδραμ. *βαρβαρόρριζα* Κύθν. *βαρβαρόρριζα* Μακεδ. *μαρμαρόζα* Θράκ. *ἀμπερόρριζ-ζον* τό, Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *erba rosa*. Ὁ μετασχηματισμὸς τῆς λέξεως ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ *ρίζα*.

Φυτὰ τοῦ γένους τοῦ πελαργονίου (*pelargonium*) τῆς τάξεως τῶν γερανιωδῶν (*geraniaceae*) 1) Πελαργόνιον τὸ ροδῶδες (*pelargonium roseum*). Συνών. *μοσκομολόχα*. 2) Πελαργόνιον τὸ εὖοσμον (*pelargonium fragrans* ἢ *odoratissimum*). Συνών. *καννέλλα*. 3) Πελαργόνιον τὸ κνηστήριον (*pelargonium radula*). [**]

ἄρβέλι τό, Κρήτ. Χίος *ῥουβέλι* Σῦρ. (Ἐρμούπ.) *ῥιβέλι* Σάμ. *ῥ'βέλι* Πάρ. (Λεῦκ.) *ῥιβέλιον* Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἄρβελος. Ὁ ἐπεκτεταμένος τύπ. *ῥιβέλιον* κατὰ τὸ *θεμέλι* καὶ *θεμέλιο* κττ. Ὅτι ἢ λ. καὶ μεσν. μαρτυρεῖ τὸ παρὰ Προδρόμ. 3,148 (ἔκδ. Hesselings-Pernot) *ἄρβελισμένον*.

1) Μάχαιρα μεγάλη διὰ τῆς ὁποίας τεμαχίζεται τὸ κρέας Χίος. Συνών. *ἄρβελιστήρι* 1. 2) Ἀπόκομμα, τεμάχιον, κομμάτι Κρήτ. Πάρ. (Λεῦκ.) Σάμ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.): *Τό 'κανε ῥουβέλια* Ἐρμούπ. || Φρ. *Κομμάτια τοῖς ῥ'βέλια νὰ γέν'ς!* (ἀρά) Λεῦκ. *Ῥιβέλιον τὸν κἀνανι* (διέρρηξαν τὰ ἐνδύματά του) Σάμ. *Ἀρβέλια πῆγε* (κατεκομματιάσθη) Κρήτ.

β) Πληθ., τὸ κατατεμαχισμένον καὶ κοπανισμένον κρέας, *κιμᾶς* Κρήτ.

ἄρβελιάζω ἀμάρτ. *ἄρβελ-λιάζ-ζω* Ἰκαρ. *ῥιβιλιάζω* Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἄρβέλι.

Ἀρβελιάζω 1, ὁ ἰδ.

ἄρβερίζω Ἄνδρ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Περίδ. Βλαστ. *ἄρβελ-ρίζ-ζω* Ἰκαρ. *ἄρβιρίζου* Στερελλ. (Ἀχαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἄρβέλι. Ὅτι ἢ λ. καὶ μεσν. μαρτυρεῖ τὸ παρὰ Προδρόμ. 3,148 (ἔκδ. Hesselings-Pernot) «καὶ δεῦτερον ἀκρόβραστον μαζί μ' ἄρβελισμένον».

1) Κόπτω εἰς μικρότατα τεμάχια, κατακερματίζω, συνήθως ἐπὶ κρέατος Ἄνδρ. Ἰκαρ. Στερελλ. (Ἀχαρναν.) Χίος κ.ά. — Λεξ. Περίδ.: *Κρέας ἄρβελισμένο* Χίος. Συνών. *ἄρβελιάζω*, *κομματιάζω*. 2) Καταξεσχίζω, καταρρακώνω, ἐπὶ ἐνδυμάτων Χίος.

ἄρβελιστήρι τό, Χίος — Λεξ. Περίδ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄρβερίζω.

1) Μεγάλη μάχαιρα εἰς σχῆμα ἐπιμήκους πελέκews διὰ τῆς ὁποίας κόπτεται εἰς μικρότατα τεμάχια τὸ κρέας Χίος. Συνών. *ἄρβέλι* 1. 2) Χονδρὴ σανὶς τοῦ μαγειρείου ἐπὶ τῆς ὁποίας κόπτουν τὸ κρέας, ἐπικόπανον Λεξ. Περίδ. Συνών. *ἄρβελόξυλο*, *κρεατοκόπι*, *κρεατοσάνιδο*.

ἄρβελόξυλο τό, Χίος.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἄρβελος καὶ ξύλο.

Ἀρβελιστήρι 2, ὁ ἰδ.

ἄρβελος ἢ, Νάξ. (Κορων.) — Λεξ. Αἰν. *ἄρβιλος* ὁ, Στερελλ. (Ἀχαρναν.) *ἄρβέλα* ἢ, Κρήτ. (Μύρθ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὖσ. ἄρβηλος = κυκλοτερές σκυτοτομικὸν μαχαίριον διὰ τοῦ ὁποίου οἱ σκυτοτόμοι ἔξεον καὶ ἔτεμον τὰ δέρματα.

1) Ἡ κοπὶς τῶν ὑποδηματοποιῶν ἡμικυκλικοῦ σχήματος Λεξ. Αἰν. Συνών. *φαλτσέττα*. 2) Εὐλινον ὄργανον ἐπὶ τοῦ ὁποίου κτυπᾶται συνεχῶς τὸ λίνον διὰ τῆς λεγομένης *σπάθης* πρὸς ἀποχωρισμὸν τοῦ ξυλώδους μέρους Κρήτ. (Μύρθ.) Νάξ. (Κορων.)

ἄρβουράκι τό, ἀμάρτ. *ἄρβουράτσι* Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὖσ. ἄρβουρο.

Μικρὸν δένδρον, θάμνος.

ἄρβουρέττο τό, πολλαχ. *ἄρδορέττο* ΛΠαλάσκ. Ὀνοματολόγ. 22 — Λεξ. Βλαστ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ. *ἄρπορέττο* Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. (λ. *ἄρμπουρέτο*) *ἄρμουρέττο* Κεφαλλ. *ἄλδουρέττο* Σαλαμ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *arboretto* = δενδρύλλιον.

1) Μικρὸς ἰστός πλοίου Κεφαλλ. 2) Τὸ ἀκρότατον μέρος τοῦ ἰστοῦ, στηλὶς πολλαχ. 3) Μικρὰ ἀποθήκη στερεῶς καρφωμένη εἰς τὸ ὕψωμα τῶν οἰκιῶν καὶ κλειομένη διὰ θυρίδος Μεγίστ.

ἄρβουρίζω Ἄνδρ. Ζάκ. Κεφαλλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Παξ. Σίφν. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ. *ἄρδορίζω* ΛΠαλάσκ. Ὀνοματολόγ. 29 καὶ 41 — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Δημητρ. *ἄλδουρίζω* Ἄνδρ. Θράκ. (Λούπιδ.) Μεγίστ. Ναύστ. Πελοπν.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἄρδουρο.

Α) Μετβ. 1) Θέτω ἰστοὺς εἰς πλοῖον, ἰστοθετῶ Ναύστ. — ΛΠαλάσκ. ἐνθ' ἄν. 29 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. Δημητρ.

2) Ὑψώνω, ἀναπεταννύω τι ἐπὶ τοῦ ἰστοῦ πλοίου, οἶον σημαίαν Κεφαλλ. Παξ. κ.ά.: Ἄσμ.

Ἡ ὁδορρέλλα *ἄρδουρίζε κόκκινο παεράκι*

(πλέουσα εἶχεν ἀναπεταμένην καὶ κυματίζουσαν ἐρυθρὰν σημαίαν) Παξ. 3) Ὁρθώνω, ὑψώνω, ἐπὶ κώπης ΛΠαλάσκ. ἐνθ' ἄν. 41. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ.: *Ἀρδορίζω τὰ κουπιά*. 4) Ὑψώνω, ἐκτείνω τὴν χεῖρα κατὰ τινος ἀπειλητικῶς Ζάκ. 5) Προσβάλλω, κτυπῶ, ἐπὶ ἀνέμου Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.: *Ὅλη νύχτα μ' ἔρδουρίζεν ἄερας ἐκεῖ μέσα 'ς τὸ ρημάδι* (δηλ. τὸ σπῖτι) Ἀπύρανθ. *Δὲ δόνε νοιώθεις τὸν ἄερα ποῦ τὴν ἄρδουρίζει τὴ ράχι σου;* αὐτόθ. *Ἐρδούρισέ σας ἄερας καλά!* αὐτόθ. *Ἡ τρίχα δὸν 'ναι σηκωμένη, ἄερας τὸν ἔχει ἄρδουρισμένο* (ἔχει ἠνωρθωμένας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἔνεκα τοῦ ἀνέμου) αὐτόθ.

Β) Ἀμτβ. 1) Κινεῖμαι, κυματίζω ὑψηλὰ εἰς τὸν ἄνεμον, ἐπὶ σημαίας Ἄνδρ. Ζάκ. Σίφν. κ.ά. β) Ἀνακινεῖμαι, ἀνακυκῶμαι Πελοπν.: *Ἀλδουρίζουν τ' ἄντερά μου*. 2) Πίπτω, καταπίπτω Θράκ. (Λούπιδ.) Μεγίστ. κ.ά.: *Ἀλδούρ'σαν κάτ' (ἔπεσαν κάτω) Λούπιδ. Νὰ μὴν ἄλδουρίση τὸ μωρὸν ἀπὸ τὸ κῆσοκι!* (ἀπὸ τὸν ἐξώστην) Μεγίστ. 3) Παρακάμπτω ἀκρωτήριο, βουνόν, λόφον κττ. Μεγίστ.

ἄρδούρισμα τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἄρδουρίζω.

Ἡ τοῦ ἀνέμου προσβολή: *Ἀρδούρισμα σοῦ κάνει ὁ ἄερας ἐτοῦ ποῦ κάθεται*.

ἄρδουρο τό, σύννηθ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) *ἄρδορο* ΑΣακελλ. Ἐγχειρ. ἄρμενιστ. 24 καὶ 564 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. *ἄρπορο* Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. (λ. *ἄρμπουρο*) *ἄλδουρο* Ἄνδρ. Θράκ. (Περίστασ.) Κρήτ. Μεγίστ. Μύκ. Ναύστ. Πειρ. Πόντ. (Οἶν.) Προπ. (Πάνορμ.) Σαλαμ. Στερελλ. (Μεσολλόγγ.) Σύμ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ.ά. *ἄλδουρον* Θράκ. (Μάδυτ.) *ἄλδ'ρο* Δαρδαν. *ἄλδερο* Κεφαλλ. — ΘΚουρούκλ. Εὐγεν. βασιτάς. 20 καὶ 27 *ἄρβουλο* Ἀπουλ.

Ἐκ τοῦ Βενετ. *arboro*, παρ' ὃ καὶ *albero*. Τὸ ἄλ-
βερο ἐκ τοῦ Ἰταλ. *albero*.

1) Τὸ οἰκογενειακὸν δένδρον, ὃ γενεαλογικὸς πίναξ
Κεφαλλ. κ.ά. — ΘΚουρούκλ. ἐνθ' ἄν.: Ἐχει κλεμμένο τ' ἀρ-
χοντίκι καὶ τόσο εἶναι ἀλήθειο ποῦ δὲν ἔχει ἄλβερο 'ς τὸ
σπίτι του ΘΚουρούκλ. ἐνθ' ἄν. 20. || Φρ. Χρυσαιφώνω
τ' ἄλβερό μου (ἀποκτῶ τίτλους εὐγενείας) ΘΚουρούκλ. ἐνθ'
ἄν. 27. Ἡ σημ. αὕτη ἐκ τῆς Ἰταλ. 2) Ὁ ἰστός τοῦ
πλοίου σύννηθ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Οἶν.): Ἀρβουρο
τοῦ καραβιοῦ. Ἡρθ' ἕνας ἀέρας καὶ μᾶς πῆρε ἄρμπουρα καὶ
παννιά. Καράβι μὲ τρία ἄρβουρα σύννηθ. Ἀλβουρο πλωραῖο
-πρυμναῖο (τῆς πρῶρας - τῆς πρύμνης) Πειρ. || Ἄσμ

Τοῦ Χάρου τὸ βουλήθηκε παπῶρι νὰ σκαριώσῃ
καὶ βάνει γέρους γιὰ σκαριά, τοὶ νιοὺς βάνει μαδέρια,
βάνει κι ἀδεννοκάταρτα παλληκαριῶνε βράτσα,
βάνει καὶ ξάρτια 'ς τ' ἄρβουρα ξανθομαλλῶν πλεξοῦδες
Ἰθάκ.

Πιάνου γι ἀζαγκωνιάζον δον κ' εἰς ἄρβουρο κρεμοῦ δον
Κάρπ. Συνών. κατάρτι.

ἀρβουρόσκαλα ἡ, Πειρ. κ.ά. ἀλβουρόσκαλα Πειρ. κ.ά.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρβουρο καὶ σκάλα.

Κλίμαξ τοῦ ἰστοῦ πλοίου κατασκευαζομένη ἐκ σχοινίου
ἢ οὐρματος.

ἀρβουροφάναρο τό, Πειρ. κ.ά. ἀλβουροφάναρο
Πειρ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρβουρο καὶ φανάρι.

Φανὸς λευκοῦ φωτὸς ἀνηρημένος εἰς τὸν προφραῖον
ἰστόν. Συνών. καραβοφάναρο.

ἀρβουρωσιὰ ἡ, ἀμαρτ. ἀλβουρωσιὰ Μύκ. Πάρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἄρβουρώω.

Τὸ σύνολον τῆς ἐξαρτύσεως ἰστοῦ πλοίου.

ἀρβύλα ἡ, λόγ. σύννηθ. ἄρβυλο τό, λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀρβύλη. Ἡ μεταβολὴ τῆς καταλ.
ἐκ τῆς αἰτιατ. πληθ. ἀρβύλας.

Εἰς τὴν στρατιωτικὴν γλῶσσαν τὸ ὑπόδημα τοῦ στρα-
τιώτου: Φρ. Φόρεσα τοῖς ἀρβύλες (ἐνεδύθην τὴν στρατιω-
κὴν στολὴν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς στρατιωτικῆς θητείας)
σύννηθ. Βρομάει - μυρίζει ἀρβύλα ἀποδῶ κ' ἐκεῖ κάτω (ἐπὶ τοῦ
ρυπαροῦ ὃ ὁποῖος ἀναδίδει κακὴν ὁσμὴν ἰδίᾳ τῶν ποδῶν
ἐνεκα τῆς ἀπλυσίας) Ἀθῆν. κ.ά.

ἀρβυλοπέταλο τό, σύννηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρβύλα καὶ πέταλο.

Πέταλον σιδηροῦν προσηλούμενον εἰς τὴν πτέρναν τῶν
στρατιωτικῶν ὑποδημάτων.

ἀρβυλόπροκα ἡ, Ἀθῆν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρβύλα καὶ πρόκα.

Ἦλος σιδηροῦς προσηλούμενος εἰς τὸ πέλμα τῶν στρα-
τιωτικῶν ὑποδημάτων.

ἀργά ἐπίρρ. κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. Σίλατ. Σινασσ.
κ.ά.) Πόντ. (Οἶν. Ὀφ.) Τσακων. ἀργὰς Καπ. (Μαλακ.
Σίλ.) Καρπ. Κρήτ. ἀργὰ Κῶς ἐργὰ Πελοπ. (Καλά-
βρυτ.) γεργὰ Πελοπ. (Ἀρκαδ. Γελίν. Καλάβρυτ. Κορινθ.
Τρίκκ.) ταργὰ Ἡπ. Τσακων. κ.ά. Συγκριτ. ἀργότερα
κοιν. ἀργύτερα Κρήτ.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀργὰ ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός. Ὁ τύπ.
ταργὰ ἐκ τῆς συνεκφ. τοῦ ἄρθρ. τὰ, ὡς καὶ τανάποδα,
τανάσκελα, ταπίστομα κττ.

Α) Ἐπιρρηματ. 1) Ἄνευ σπουδῆς. βραδέως, πολλάκις
ἐπαναλαμβανόμενον πρὸς μεγαλυτέραν ἑξαρσιν τῆς σημ.

κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Οἶν. Ὀφ.): Διαβάζω - μιῶ
περπατῶ - πηγαίνω - σκάβω ἀργά. Ἀργὰ περπάτα - πῆγαινε
κτλ. κοιν. Ἀργὰ ἀργὰ παρὰ (περιπάτει) Ὀφ. Θὰ βγῶ τὸν
ἀνήφορο γεργὰ μὲ τὸ ρεχάτι μου (μὲ τὴν ἡσυχίαν μου) Γελίν.
Γεργὰ γεργὰ σκάβω Καλάβρυτ. Γεργὰ γεργὰ, μὴ βιάζεσαι
Τρίκκ. Γεργὰ γεργὰ, μὴν πέσης Κορινθ. Γεργὰ γεργὰ πῆγαινε
τὸ ζῶ, μὴν τὸ τρέχης (μὴ τὸ βιάξης νὰ τρέχῃ) Ἀρκαδ.
|| Φρ. Ἀργὰ ἀργὰ, νὰ πᾶς μακρὰ (ὃ μὴ βιαζόμενος προχωρεῖ
περισσότερον τοῦ σπεύδοντος, ὅστις ἐνεκα τῆς σπουδῆς
τοῦ ἤμπορεῖ νὰ πάθῃ τι καὶ τοιοιυτοτρόπως νὰ καθυστε-
ρήσῃ. Πβ. καὶ τὴν φρ. ὁποῖος βιάζεται σκοντάβει)
Πελοπ. (Καλάμ.) Ἀργὰ καὶ ποῦ ἢ κάπου (ἐνίοτε, σπανίως.
Συνών. φρ. ἀραιὰ καὶ ποῦ) πολλαχ. Συνών. ἀγάληα 1,
ἀναργα, ἀπαγάληα, σιγά, σιγανά, ἀντίθ. γοργὰ, γρήγο-
ρα. β) Ἡσυχως Πελοπ. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Τρίκκ. κ.ά.):
Στάκα γεργὰ (στάσου ἡσυχᾷ) Καλάβρυτ. Τρίκκ. 2) Μετὰ
τὴν πάροδον χρόνου ἐννοουμένου πολλάκις τοῦ εὐθέτου,
τοῦ καταλλήλου, οὐχὶ ἐνωρὶς κοιν.: Πηγαίνει ἀργὰ 'ς τὴ
δουλειά του. Συνηθίζει νὰ γυρίζει ἀργὰ 'ς τὸ σπίτι. Ἡ ἐκκλησία
ἀρχίζει ἀργά. Ὁ ἥλιος τὸ χειμῶνα βγαίνει ἀργά. Ἀργὰ τὸ
θυμῆθηκες - τὸ σκέφτηκες κττ. (μετὰ τὴν πάροδον τοῦ
προσέκοντος χρόνου). Ἡρθε ἀργά, τώρα πρὸς φάγαμε, θὰ
μείνης νηστικός. Εἶναι ἀργὰ τώρα (παρῆλθεν ἢ κατάλλη-
λος ὥρα) κοιν. || Παροιμ. φρ. Ἀργὰ τὸν ἤρθαν τὰ βόδια
(ἐβράδυνε νὰ ἐννοήσῃ τι, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὸ ἐννόησεν)
ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,426. Ἀς εἶν' κι ἀργά, κουνήσου (ἐνέρ-
γει ἔστω καὶ παρακαίρως) αὐτόθ. || Παροιμ. Κάλλις ἀργὰ
παρὰ ποτὲ (ἂν δὲν δυνηθῇ τις νὰ ἐκτελέσῃ ἐγκαίρως τὰ
δέοντα, εἶναι πολὺ προτιμότερον καὶ παρακαίρως ν' ἀνα-
πληρώσῃ τὴν ἔλλειψιν παρὰ νὰ παραλείπῃ ἐντελῶς πᾶσαν
ἐνέργειαν ἢ προτιμότερον ν' ἀποκτήσῃ τις ἀγαθόν τι ἔστω
καὶ πολὺ βραδέως παρὰ νὰ μὴ τὸ ἀποκτήσῃ ποτὲ) σύννηθ.
Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,192 (ἐκδ. RDawkins)
«καὶ ὁ ρῆγας ἔμελλε νὰ πάρῃ τὸ φουσσάτο νὰ πάγῃ ἀπά-
νω του, ἀμμὲ ἦτον πολλὰ ἀργά». Συνών. ἀλγίόρας. Τὸ
συγκριτ. = βραδύτερον κοιν.: Ὅχι τώρα, ἀργότερα. Μὴν τὸ
κάνης τώρα ἀμέσως, κάνε το ἀργότερα. Τώρα κάθισε καὶ
φάγε κι ἀργότερα πᾶς κοιν. Συνών. κατόπι, μετὰ,
ὕστερῶτερα. 3) Κατὰ τὸν περὶ τὴν ἐσπέραν χρόνον,
τὸ βράδυ σύννηθ. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. Μαλακ. Σίλατ. Σι-
νασσ. κ.ά.): Ἀργὰ ἔλα Σινασσ. Ἀργὰ νὰ ἔρω (θὰ ἔλθω)
Καπ. Ἀπόψ' ἀργὰ Κάρπ. Ἀργὰ ἔρχουμαι Ἀραβάν. Ὅψες
ἀργὰς Κρήτ. Ἀργὰ ἀργὰ αὐτόθ. Ἀργὰ ἀργὰ ἔλα νὰ σὲ πλε-
ρώσω Κρήτ. Ἀργὰ νὰ ἔρθῃς 'ς τὸ σπίτι ν' ἀποπερίσωμε
σὰ γι ὀψάργας (τὸ βράδυ νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ σπίτι νὰ διέλ-
θωμε τὴν ἐσπέραν καθὼς καὶ χθὲς βράδυ) αὐτόθ. || Φρ.
Ἀργὰ καὶ ποῦ (περὶ τὸ ἐσπέρας) Ἀραβάν. Κὰ ἀργά! (καλὸ
βράδυ, εὐχὴ) Τσακων. || Ἄσμ.

Κλάψε ταῦτέρον, κλάψε ἀργά, κλάψε τὸ μεσημέρι,

κλάψε τὸ προσαργάτινο, δὲν εἶδα βλεῖο χἀέρι

Κρήτ.

Ἀργ' ἄς λουστῇ καλὰνα μου, ἀργ' ἄς πλυθῇ καλή μου,
ἀργ' ἄς φέρῃ τὸ γέμα μου τὸ μεσημερινό μου

Σίλατ. — Ποίημα.

Τὴν εἶδα τὴν ξανθοῦλλα, | τὴν εἶδα ψὲς ἀργά,
ποῦ μπῆκε 'ς τὴν βαρκούλλα | νὰ πάῃ 'ς τὴν ξενιτειά
ΔΣολωμ. 175.

Β) Οὐσ. 1) Τὸ ἐσπέρας (κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συνων.
τὸ βράδυ) Κέως Κρήτ. Λέσβ. Μακεδ. (Βελβ.) Στερελλ.
(Αἰτωλ. Ἀράχ.) Τσακων. κ.ά.: Ὁ φτωχὸς εἶχε ἕνα λυράκι καὶ
κάθ' ἀργὰ ἐκάθουδον κ' ἐπαίξε κ' ἐτραγούδειε Κρήτ. Πᾶσ'
ἀργὰ αὐτόθ. Τὸ ἀργὰ Κέως Τ' ἀργὰ Βελβ. Κάθ' ἀργὰ Λέσβ.

